

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
dne *16.2.2009*
OKRESNÍ SOUD VE VSETÍNĚ
pobočka ve Valašském Meziříčí
dne *15.04.2009* *[Signature]*

JHE
6 Došlo 9400

17-02-2009

00991

Mc 193/2004

OKRESNÍ SOUD VE VSETÍNĚ pobočka ve Valašském Meziříčí 757 01	
Došlo:	10.-02-2009 h_____
..... krát:	příl.:
..... příl.:	rubřík:

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Severina a soudkyň JUDr. Ireny Žaganové a JUDr. Zuzany Melšové ve věci žalobkyně **Komerční banky, a.s.**, se sídlem Praha 1, Na Příkopě 33/969, IČ: 45317054, proti žalované [redacted] o zaplacení částky 152.631,64 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu ve Vsetíně – pobočky ve Valašském Meziříčí ze dne [redacted] ve znění opravného usnesení ze dne [redacted]

takto:

I. Rozsudek okresního soudu **se potvrzuje.**

II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů odvolacího řízení 4.635,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Rozsudkem ze dne 26.11.2007, ve znění opravného usnesení ze dne 4.2.2008, okresní soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 152.631,64 Kč, úroky ve výši 5.207,21 Kč a úroky z prodlení ve výši 235,90 Kč (výrok I.). Současně rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, že žalovanou zavázal zaplatit žalobkyni částku 10.221,80 Kč (výrok II.).

Takto okresní soud rozhodl o žalobě, již se žalobkyně domáhala po žalované zaplacení částky 152.631,64 Kč s příslušenstvím jako pohledávky ze smlouvy o hypotečním úvěru ze dne 8.9.1997 (registrované pod č. 6471121797), jejíž nedílnou součástí byly obecné úvěrové podmínky Komerční banky, a.s. pro hypoteční, úvěrové obchody. Tvrdila, že úvěr, který byl poskytnut žalované a [REDAKCE] na základě výše uvedené smlouvy, a to v částce 300.000,- Kč, byl pro neplnění dohodnutých podmínek (prodlení se splácením úvěru) ke dni 30.6.2006 prohlášen za předčasně splatný, přičemž dluh na jistinu úvěru ve výši 152.631,64 Kč, běžných úrocích ve výši 5.207,21 Kč, úrocích s prodlení ve výši 235,90 Kč (vyčíslených k datu 13.4.2006) a dlužných poplatcích 300,- Kč, žalovaná neuhradila.

Žalovaná se bránila zaplacení žalované pohledávky s příslušenstvím mezi jiným tvrzením, že předmětná smlouva o úvěru byla uzavřena za trvání jejího manželství s [REDAKCE] s tím, že jejich manželství bylo pravomocně rozvedeno a pro dobu po rozvodu se bývalí manželé dohodli o vypořádání společného jmění tak, že [REDAKCE] se stal výlučným vlastníkem nemovitostí, s čímž žalobkyně souhlasila. Předmětnou věc tedy považovala za vyřízenou a o stav dluhu se nezajímala. Namítala, že není ve věci pasivně legitimována, přičemž s odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky ze dne 12.9.2007, sp. zn. 31Odo 677/2005, tvrdila, že nebyla smluvní stranou, že pouze smlouvu o úvěru „spolupodepsala.“ Dále tvrdila, že v době uzavření smlouvy žalobkyně nezkoumala podmínky pro poskytnutí úvěru žalované, že žalovaná neměla sjednáno životní pojištění, a že s ní žalobkyně jako s dlužníkem nejednala.

Okresní soud na základě provedeného dokazování a vycházející z toho, že mezi účastníky bylo nesporné, že žalovaná a její bývalý manžel [REDAKCE] obdrželi od žalobkyně částku 300.000,- Kč, jakož i z toho, že žalovaná nevznesla žádných námitek k výši žalované pohledávky a jejího příslušenství, vzal za prokázané, že smlouvu o hypotečním úvěru registrovanou pod č. 6471121797 uzavřeli dne 8.9.1997 žalobkyně jako věřitel a manželé [REDAKCE] jako dlužníci, přičemž na základě této smlouvy byly dlužníkům poskytnuty finanční prostředky (300.000,- Kč). Současně s uzavřením úvěrové smlouvy oba jmenovaní jako zástavci uzavřeli s žalobkyní jako zástavním věřitelem zástavní smlouvu k nemovitostem, které byly v jejich společném jmění (dříve BSM), a to k domu [REDAKCE]

rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne [redacted] sp.zn. [redacted] je na daný případ aplikovatelné, neboť v řízení před okresním soudem prokazovala, že žalobkyně s ní s výjimkou uzavření – spolupodepsání – úvěrové smlouvy nejednala jako se smluvní stranou, tedy jako s dlužníkem. Argumentovala rovněž tím, že nebyla v době sjednávání úvěrové smlouvy výdělečně činná a žalobkyně by jí jako samostatnému dlužníku úvěr neposkytla. Trvala na tom, že předmětný závazek uhradit hypoteční úvěr převzal jako dlužník pouze [redacted] s tím, že ačkoli je ve smlouvě uvedena jako dlužník, zavázanou ze smlouvy není. Dále poukázala na to, že v předmětné smlouvě o úvěru ani v obecných úvěrových podmínkách komerční banky nebyla sjednána solidarita dlužníků. Podle jejího názoru smlouva vychází z předpokladu, že jsou-li dlužníky manželé, jedná se o závazky, které spadají do společného jmění manželů, neboť je přijali oba manželé za trvání manželství. Jestliže však nebyla dlužníkem, kterému by žalobkyně samostatně mohla poskytnout úvěr a nebyla jej ani schopná splácet, pak nemohla být zavázána, a to ani z titulu závazku spadajícího do společného jmění manželů, ani z titulu solidarity dlužníků dle § 293 obchodního zákoníku. Žalovaná proto navrhovala, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobkyně ve vyjádření k odvolání zdůraznila, že žalovaná společně s bývalým manželem [redacted] požádala o vyslovení souhlasu s převodem předmětných nemovitostí ze společného jmění manželů do výhradního vlastnictví [redacted] z níž však nelze dovodit, že by ze strany žalobkyně byl požadován také souhlas s převzetím dluhu. Žalobkyně výslovně dopisem ze dne [redacted] souhlasila pouze s tím, aby výlučným vlastníkem nemovitostí, na nichž vázlo zástavní právo ve prospěch žalobkyně k zajištění pohledávky ze smlouvy o úvěru, se stal [redacted], z čehož nelze přímo ani nepřímo dovozovat souhlas žalobkyně s převzetím dluhu. Polemizovala s námitkou žalované, že na daný případ je aplikovatelné rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. [redacted] a zdůraznila, že s žalovanou od okamžiku podání žádosti o poskytnutí hypotečního úvěru jednala jako se smluvní stranou (s dlužníkem), přičemž posuzovala celkové příjmy obou žadatelů o poskytnutí hypotečního úvěru a potencionálních dlužníků ze smlouvy o úvěru, které činily 15.329,- Kč. Odmítla jako právně bezvýznamné úvahy žalované o tom, zda by poskytla každému ze žadatelů úvěr samostatně či nikoli, neboť žádost o poskytnutí hypotečního úvěru podali společně žalovaná a [redacted] a tak projevíli vůli stát se dlužníky z jedné smlouvy o úvěru, přičemž podpisem smlouvy, na základě níž jim byl poskytnut úvěr ve výši 300.000,- Kč, se jimi také stali. Nelze pak přehlédnout ujednání o splátkách úvěru, které byly dohodnuty v konstantní výši 4.127,08 Kč měsíčně, kdy žalobkyně zkoumala bonitu žadatelů a jejich schopnost poskytnutý úvěr splácet ve vztahu k jejich celkovému příjmu, který činil 15.322,- Kč měsíčně. Trvala rovněž na tom, že s žalovanou jednala jako se smluvní stranou, o čemž svědčí důkazy předložené okresnímu soudu. Zdůraznila, že po žalované i [redacted] bylo požadováno uzavření životního pojištění pro hypoteční úvěry u Komerční banky, a.s., na výši

poskytnutého úvěru a stanovenou dobu splatnosti. Uvedené bylo dle pojistky splněno, když pojištěnými byli jak [REDACTED] tak i žalovaná.

Odvolací soud k odvolání žalované přezkoumal napadený rozsudek i řízení, které jeho vydání předcházelo se závěrem, že odvolání není důvodné.

Vycházejí ze skutkových zjištění okresního soudu žalovanou nezpochybněných, vyjádření žalobkyně k odvolání žalované a přihlížeje k ust. § 511 odst. 1 občanského zákoníku (pasivní solidarita) ve spojení s § 293 obchodního zákoníku (který v obchodních závazkových vztazích upravuje právní domněnku, že závazek několika osob je solidární) a § 531 až § 534 občanského zákoníku, akceptuje právní závěr okresního soudu, že žalovaná je v této věci pasivně legitimována, a že vůči žalobkyni jako věřiteli platně vzniklý závazek žalované jako dlužníka solidárně (rozuměj společně a nerozdílně) zavázaného s [REDACTED] na základě smlouvy o hypotéčním úvěru ze dne [REDACTED], která se řídí obchodním zákoníkem ve znění účinném do 31.12.2000 (§ 261 odst. 3 písm. d/ obchodního zákoníku), nezanikl uzavřením smlouvy o vypořádání vzájemných majetkových vztahů žalované a [REDACTED] pro dobu po rozvodu jejich manželství. V posuzovaném případě nedošlo ke změně v subjektech závazků na straně dlužnické tak, že by žalovaná jako původní dlužník přestala být účastníkem závazkového vztahu a na její místo by nastoupil jako nový dlužník [REDACTED]. Z provedených důkazů, na které žalovaná odkazuje, tj. písemné žádosti [REDACTED] a žalované, kterou tito před uzavřením dohody o vypořádání majetkových vztahů pro dobu po rozvodu žádali žalobkyni o povolení převodu nemovitosti – rodinného domu ze společného jmění manželů do výlučného vlastnictví [REDACTED] ani z odpovědi žalobkyně ze dne [REDACTED] v níž byl vysloven souhlas s „převodem vlastnictví k nemovitosti ze společného jmění manželů do výlučného vlastnictví [REDACTED]“, není možno dovodit, že by došlo k zániku závazku žalované, a to ani s přihlédnutím k dikci § 574 občanského zákoníku, tedy v důsledku prominutí dluhu na základě písemné dohody mezi věřitelem a dlužníkem. Podstatné je z pohledu námitek žalované to, že smlouva o úvěru byla prokazatelně uzavřena (sjednána) se dvěma dlužníky, tj. jak s [REDACTED] tak i s žalovanou, přičemž o tom, že s žalovanou bylo jednáno jako s dlužníkem svědčí i další skutečnosti, k nimž okresní soud přihlédl (jednání mezi bankou a žadateli o úvěr, šetření majetkových poměrů obou žadatelů, uzavření zástavní smlouvy a smlouvy o životním pojištění). Je tedy zřejmé, že rozsudek Nejvyššího soudu ze dne [REDACTED] sp.zn. [REDACTED] na který žalovaná poukazuje a v němž byl vysloven právní závěr, „že splnění závazku náležejícím do společného jmění manželů, sjednaného jen jedním z manželů, nemůže věřitel v nalézacím řízení vymoci po druhém z těchto manželů“, na daný případ nedopadá, neboť žalovaná smlouvu o úvěru podepsala jako dlužník.

Odvolací soud neshledává důvodnou ani námitku žalované, že okresní soud nepřihlédl k důkazům označeným žalovanou a neprovedl její výslech dle § 131 o.s.ř., když se zřetelem k ust. § 120 odst.1 o.s.ř. se ztotožňuje s postupem okresního soudu, v odůvodnění rozsudku objasněným, který neprovedl žalovanou navrhovaný důkaz z důvodu jeho nadbytečnosti.

Z výše uvedených důvodů proto odvolací soud napadený rozsudek v souladu s ust. § 219 o.s.ř. jako věcně správný potvrdil, a to včetně výroku II. o náhradě nákladů řízení, o nichž okresní soud rozhodl v souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. tak, že procesně úspěšné žalobkyni byla přiznána náhrada hotových výdajů, tj. cestovného ve výši 4.635,- Kč podle předpisů o cestovních náhradách (za cestu pověřeného pracovníka žalobkyně k odvolacímu jednání z Prahy do Ostravy a zpět, a to osobním automobilem značky [redacted] ujetu celkem 810 km při průměrné spotřebě 6,8 l/100 km a 26,80 Kč za 1 l benzínu 95 Octanů, základní náhradě 3,90 Kč za 1 km cesty).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku není dovolání přípustné, ledaže Nejvyšší soud ČR v Brně dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má věci samé má po právní stránce zásadní význam. Dovolání může být podáno do 2 měsíců od doručení tohoto rozsudku u soudu, který rozhodoval v I. stupni, tj. u Okresního soudu ve Vsetíně – pobočky ve Valašském Meziříčí.

Krajský soud v Ostravě
dne 7.1.2009

Za správnost vyhotovení:
Veronika Boháčová

Boháčová

JUDr. Pavel Severin, v. r.
předseda senátu